

den luid krakend vermorzeld worden, maar de knoop houdt stand totdat een van de touwen met een luide knal breekt en iedereen als een rij dominostenen omtuimelt.

De winnaar verdient hiermee 4 punten en de verliezers voor de moeite toch nog 2. Het is voor de competitie belangrijk zo vaak mogelijk in de knoop te raken, het team met de meeste vliegers heeft daarom duidelijk de grootste kans om de competitie te winnen. In geval van gelijke score aan het eind van de week wordt de totale lengte van de tegenstanders afgebroken touw doorslaggevend.

De vijfde dag bracht de langverwachte koele bries pal uit het noorden. Nauwelijks is het 12 uur geweest of de vlieger van "ons" team - Sakuramachi - glijdt statig als eerste de lucht in, arrogant in z'n eentje alle vliegers aan de overkant uitdagend. De eerste vlieger die de uitdaging aanneemt is fout getoomd en duikt in een grote boog sierlijk het water in. Ook de volgende duikt langs de dijkhelling omlaag en veegt in het voorbijgaan met zijn toomdraden een stel toeschouwers tegen de vlakte, maar deze vlieger trekt juist op tijd op en scheert laag over het water onder ons door. Hun hele team begint luid schreeuwend met het vliegertouw over de dijk te rennen, de aanvaller klimt plotseling stijl omhoog, snijdt door een paar van onze toomdraden, duikelt voorover en gezamenlijk spiralen ze het water in. De eerste slag is gestreden maar nu begint de echte wedstrijd pas. Het touw van de O-dako's is duimdik handgeslagen vlas en dat breekt zomaar niet, zelfs met meer dan 50 man aan weerszijde door de zijstraten van het dorp. Na 3 minuten touwtrekken is iedereen uitgeput en krijgen we 5 minuten rustpauze, als het touw niet

breekt in de volgende 3 minuten eindigt de strijd onbeslist, maar zodra de vlag voor de tweede maal omlaag gaat gooit iedereen gelijktijdig zijn volle gewicht in het touw dat voor een seconde als een snaar gespannen staat tot ineens de vliegers met een luide knal als confetti uit elkaar vliegen. Intussen hebben andere teams hun O-dako's ook de lucht ingestuurd, de strijd tussen oost en west was in volle gang.

De Rokkaku's maken gebruik van pauzes in de strijd wanneer de O-dako teams nieuwe vliegers prepareren. Op zulke momenten vliegen ze aan weerszijden met tientallen tegelijk de lucht in en dan ben je op de dijk je leven niet zeker. Touw onder je voeten komt plotseling tot leven of je zit langs de rand tussen een dozijn wat eerst toeschouwers leken, het volgende moment ren je met ze mee aan het vliegertouw, de enige redding om niet verpletterd of in de rivier geduwd te worden. Kortom er is vrijwel niemand die het strijdtoneel zonder schaafwonden langs de oren ontsnapt. Sakuramachi verloor al onze "battles" die dag, maar dankzij het talent van Tamura-san lieten we geen enkele vlieger voor niets in het water verloren gaan, "Volgend jaar met nieuw touw winnen we" zei hij met overtuiging.

Niet dat het wat uitmaakt, winnaars en verliezers leven zich net zoveel uit en bij het feesten 's-avonds wordt er geen onderscheid gemaakt.

De volgende dag leek het regenseizoen vroegd te zijn begonnen hetgeen het einde betekende voor de vlieger-oorlog en voor ons weer tijd om verder te fietsen.

nop